

CHRISTIAN RÖNNBACKA

HENNA
BJÖRK
KODI

BAZAR

CHRISTIAN RÖNNBACKA

**HENNA
BJÖRK
KODI**

BAZAR

© Christian Rönbacka ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-364-0

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

PARIISI

Kolmekerroksisen luksusasunnon suurimman makuuhuoneen parisängyssä alasti nukkuva Kim Heikkilä säpsähti hereille, kun jossain lähellä ujelsi hälytysajoneuvon sireeni. Hän tuijotti hetken kattoon ja joutui miettimään, missä oikein oli. Suussa maistui kyberturvallisuusseminaari, ja päässä takoivat kuparisepät. Hän haki muistikuvia eiliseltä, muttei löytänyt montakaan. Hän hapuili sängyltä puhelintaan, mutta käteen osui jotain niljakasta, ja hän nykäisi kätensä refleksinomaisesti pois. Hän käänsi päätään ja näki makaavansa käytetyn kondomin vieressä.

Mielessä välähti kaksi tummahiuksista naista. Hänen yhtiökumppaninsa Adam oli yllyttänyt hänet tilaamaan naiset lohdutukseksi, sillä hänen avioeronsa oli astunut viime viikolla voimaan. Vaikka pää tuntui raskaalta, hän pakotti itsensä ylös ja kohti vaatekaapissa olevaa pientä kassakaappia. Näppäiltyään paneeliin numerosarjan hän sai kaapin auki. Siellä olivat hänen passinsa ja lompakkonsa sekä myös puhelin. Hän huokaisi helpotuksesta huomattessaan, että kaikki oli tallessa.

Heikkilä vilkaisi ranteestaan aikaa, mutta tajusi ranteen olevan tyhjä. Ei kai nyt nuorten naisten mukaan ollut lähtenyt kolme vuotta vanha älykello? Hän otti puhelimen mukaansa kylpyhuoneeseen, etsi toilettilaukustaan liuskan ja napsautti

siitä itselleen kaksi ibuprofeenia. Hän nielaisi ne vesilasillisen kanssa ja katsoi peilistä kasvojaan. Onneksi kaikki heidän yhtiönsä julkiset esiintymiset ja tapaamiset olivat takana. Tällä naamalla ei listattaisi yritystä pörssiin. Yhtiökumppanit Adam ja William olivat jo lentäneet seminaarin jälkeen takaisin Lontooseen, ja Heikkilä oli jäänyt viettämään vuokratempaan laatu-aikaa itseksensä.

Hän huuhtoi kasvonsa kylmällä vedellä, mutta näkymä peilissä ei parantunut. Nuutuneesta naamasta huolimatta peilistä katsoi tuleva miljonääri, sillä hänen kehittämänsä sovellus oli takonut pienestä startupista kunnan rahasammon, jonka laajeneminen kansainvälisille markkinoille oli enää ajan kysymys. NxtDestination toimi samalla tavalla kuin Trivagon sekä Hotels.comin kaltaiset matkailusovellukset, mutta se tavoitteli vain viittä prosenttia niiden asiakkaista. Sellaisia, joihin puri luksus ja joilla oli samaan aikaan sekä vihreät arvot että rajaton matkabudjetti. Kohteet olivat ylellisiä ja halvimmillaan tällaisia, josta hän oli äsken herännyt, tonnin yöltä maksavia ja siitä ylöspäin. Jokaisen NxtDestinationin kautta hankitun matkan kohdalla hiilijalanjälki oli kompensoitu, ja asiakkaat osasivat arvostaa myös sitä, että rahalla sai vaimennettua oman tuntonsa kolkutuksen. Vaikka sovellus oli vain yksi startup monen muun matkailusovelluksen joukossa, se oli alkanut trendata nopeasti, ja kun sana kulki suusta suuhun, sijoittajat ja yhteistyökumppanit olivat käytännössä alkaneet tunkea rahaa heidän taskuihinsa niin, että heikompa olisi hirvittänyt yhtiön kasvuvauhti.

Heikkilä puki pehmeään aamutakin ylleen ja kultaiset toivelit jalkaansa ja lähti kohti alakerrassa olevaa keittiötä. Matkalla hän vilkaisi mustaa flyygeliä, joka sopi asunnon sisustukseen yhtä täydellisesti kuin jokainen muukin millintarkkaan

mietitty yksityiskohta. Tällaiseksi hänen elämänsä oli muuttanut sen jälkeen, kun hän oli aloittanut yhtenä NxtDestinationin osakkaana, ja luonnollisesti hänenkin matkansa päästöt oli kompensoitu viime yön naisseuralaisten kanssa porealtaassa kiskottua samppanjaa myöten. Hän kiitteli itseään, että oli tehnyt hypyn kiinnostavan startupin osakkaaksi tylsiksi käyneistä koodarinhommistaan, sillä hänelle riittäisi vaikka loppuelämäksi kehittelyä tämän nykyisen kanssa.

Hän avasi jääkaappikylmän oluen ja pidätti hengitystään, ettei haistaisi juomaa ennen kuin kumosi sitä varovaisesti suuhunsa. Olut pysyi mahassa, ja hänen olonsa alkoi kohentua puolikkaan pullon jälkeen. Kun pullo oli kumottu loppuun, hän otti jääkaapista vielä toisen mukaansa. Matkalla terassille hän huomasi, että poreallas oli edelleen päällä ja kuohui ja kupli. Sen reunalla oli kolme kuohuviinilasia ja saman verran tyhjiä pulloja. Sammutettuaan porealtaan hän näki, että vedessä kellui vielä yksi samppanjapullo. Ilmankos päätä särki ja janotti.

Heikkilä käveli terassin kaiteelle ja katseli kadun yli joelle. Seinen rannassa oli loppumaton rivi ravintolalaivoja ja pienempiä aluksia, joissa ilmeisesti asuttiin, sillä yhden pitkästä piipusta nousi savua. Atlanttia kohti meloi verkkaisesti kaksi kajakkia, ja toinen melojista näki hänet terassilla ja vilkutti.

Heikkilä heilautti kättään laiskasti ja kääntyi. Hän palasi porealtaalle ja laski oluensa sen viereen, riisui sitten aamutakkinsa tuolin selkämykselle, jätti tohvelinsa siististi vierekkäin ja laskeutui porealtaaseen. Pyydytettynään vedessä kelluvan samppanjapullon hän kaatoi sen tyhjäksi ja nosti muiden pullojen seuraksi altaan reunalle. Hän napsautti porealtaan takaisin päälle ja nojautui nauttimaan auringosta ja kylmästä oluestaan.

Kerrankin hänellä ei ollut kiire minnekään, ei ainakaan Espoon Leppävaarassa sijaitsevaan tyhjään kerrostalokaksioon, joka oli toimittanut hänen kotinsa virkaa siitä lähtien, kun hänen entinen vaimonsa Annette oli jäänyt asumaan heidän yhteistä omakotitaloansa lasten kanssa. Se oli ollut halpa hinta siitä, että osituksessa hänelle olivat jääneet NxtDestinationin osakkeet, eikä niitä ollut jaettu. Annette oli pitänyt hänen unelmaansa pelkkänä haihatteluna eikä ollut ymmärtänyt hänen intohimoista suhtautumistaan sovelluksen kehittämiseen. Kohta saattaisi Annettenkin mieli muuttua, kun ilmiö saavuttaisi vielä suuremmat mittasuhteet.

Heikkilä sulki silmänsä auringonpaisteelta, ja kun paha olo lopulta väistyi, hän nukahti tasaiseen veden porinaan.

Yhtäkkiä hän istui ison ruokapöydän ääressä omakotitalossa, ja hänen vieressään molemmiin puolin odottivat lautastensa ääressä hänen lapsensa Mari ja Emma, kun heidän lautasilleen lyötiin koppuraista perunamuusia äkäisin liikkein. Hän kääntyi ihmettelemään, miksi Annette ei laittanutkaan hänen lautaselleen mitään, ja hämmästyi nähdessään Annetten vaatteissa ja kolme vuotta sitten Annettelle syntymäpäivälahjaksi ostamassaan esiliinassa tummahiuksisen naisen, jonka tunnisti nuoremaksi edellisillaksi hankkimistaan seuralaisista. Nuoren naisen silmissä paloi viha, mutta siitä huolimatta tämä otti esiliinan yltään ja alkoi riisua vaatteitaan välittämättä lapsista, jotka vain tuijottivat edessään olevaa vastenmielisen näköistä annosta huomaamatta keittiössä itseään riisuvaa vierasta naista.

Heikkilä säpsähti hereille vain tunteakseen, kuinka voimakas käsi tarttui hänen hiuksiinsa ja painoi hänen päänsä poreisiin. Hän kiskaisi hengityksen mukana nenäänsä vettä ja rimpuili paniikissa päästäkseen otteesta, mutta käsi piti lujasti

kiinni ja viimein vetäisi hänet pintaan. Hän kakoi vettä kurkustaan ja sai lopulta henkensä kulkemaan. Kloori kirveli nenässä ja poskionteloissa. Käsi ei päästänyt irti.

Hän näki terassituolissa istuvan pienikokoisen pukumiehen kädessään hänen porealtaan viereen tuomansa olut. Miehen kasvoilla oli ivallinen hymy, ja tämän tummaksi paah-tuneessa kaljussa kihelmöi muutama hikipisara, sillä aurinko porotti suoraan terassille. Kaljupää nyökkäsi, ja käsi painoi Heikkilän takaisin veden alle. Nyt hän ehti vetäistä happea, mutta tämänkertainen sukellus oli niin pitkä, että hänen keuhkonsa tuntuivat räjähtävän ennen kuin hänet vedettiin pintaan.

– Lompakkoni on kassakaapissa, Heikkilä sai sanottua englanniksi, kun oli haukonut muutaman kerran henkeä ja pystyi muodostamaan lauseen.

Lause tuntui huvittavan kaljupäätä, joka nojautui tuolissaan taakse ja katseli porealtaassa olevaa suomalaismiestä. Käsi päästi irti, ja poreet kytkettiin pois päältä. Heikkilä ei uskaltanut kääntää katsettaan miehestä eikä uhrannut ajatustakaan vastarinnalle. Hän oli keski-ikäistyvä, varovainen insinööri, jonka ainoat lihakset olivat istumalihakset. Hän tiesi, että hänet oli alistettu täysin.

– Ottakaa luottokorttini, niin kerron teille tunnusluvun, Heikkilä yritti.

– Ole hiljaa, kaljupää murahti. – Minä en tarvitse sinun ropojasi. Olet minulle velkaa miljoonan. Se tuskin mahtuu lompakkoosi tai löytyy tililtäsi.

– En ymmärrä, Heikkilä änkytti. Hän ei voinut tajuta, mihin vaatimus perustui. Ei hänellä sellaisia rahoja ollut. Ryöstöltä vaikuttava tilanne ei muutenkaan sopinut räätälin tekemässä puvussa terassilla istuvan miehen profiiliin.

– Kim Heikkilä. Tehdään tässä vaiheessa yksi asia selväksi, niin se on meille kaikille selkeintä, ja pystyt ehkä sitten näkemään kokonaisuuden ja ottamaan ystävällisiä neuvojani vastaan. Minä olen Florin Murgă, mies sanoi ylpeyttä äänessään.

Heikkilää kylmäsi tapa, jolla mies toimi. Hän ei uskonut hetkeäkään, että mies olisi kertonut hänelle oikean nimensä. Tai jos kertoi, se vain korosti Heikkilän alakynttä.

– En ole täällä ryöstämässä vaan kiristämässä sinua, Murgă hymähti kuin olisi murjaissut paremmankin vitsin. – Avaa puhelimesi, Murgă jatkoi, ja Heikkilän takana ollut mies ojensi hänelle hänen puhelimensa.

– Miksi? Heikkilä sai puristettua suustaan.

Parimetrinen, steroideilla kyllästetty romanialaisen näköinen sänkitukka ei odottanut pomoltaan käskyä, vaan veti kivuliaan avokämmenlyönnin päin Heikkilän näköä. Heikkilä tunsu, kuinka nenästä tirskahti veri. Isku oli niin kova, ettei hän jäänyt odottamaan, että kenttälapion kokoinen avokämmen muuttaisi taktiikkaansa ja puhuisi nyrkkiä. Vapisten hän yritti saada puhelinta auki, mutta hänen kätensä olivat liian märät, ja puhelin oli luiskahtaa porealtaaseen.

– Vitun idiootti, sänkitukka tuhahti rikkonaisella englantillaan, kurotti aamutakin tuolilta ja heitti sen Heikkilän viereen. – Kuivaa kätesi.

Heikkilä totteli ja mietti vimmatusti, miksi hänen piti avata puhelin. Siinä ei voinut olla mitään niin arvokasta, että se voisi kiinnostaa näitä miehiä. Hän sai pyyhittyä kätensä kuivaksi aamutakin helmaan, avasi puhelimensa ja katsoi Murgăa.

– Mitä sitten? hän uskalsi kysyä.

– Sinulle on mailia. Avaa se, Murgă kehotti.

Heikkilä avasi sähköpostinsa ja löysi kymmenen minuuttia sitten lähetetyn viestin, joka oli tullut pelkästä numero-

sarjasta koostuvasta Gmail-osoitteesta. Viesti oli ilman otsikkoa, mutta vastaanottajakentästä hän huomasi, että maili oli lähetetty myös hänen liikekumppaneilleen Adamille ja Williamille.

Viestissä oli kolme videoklippää, ja hän klikkasi auki ensimmäisen, joka oli nimetty ”Jacuzziksi”. Videolta hän tunnisti itsensä panemassa takaapäin siroa, tummahiuksista nuorta naista toisen siemaillessa samppanjaa tyytyväisenä vieressä. Hän ei ymmärtänyt, miten tämä oli mahdollista. He olivat yhdessä Adamin ja Williamin kanssa asunnolle tullessaan sammuttaneet ohjeen mukaisesti talon sisäiset valvontakamerat, ja hän oli vielä ennen naisten tuloa käynyt varmistamassa, että valvontajärjestelmä ei ollut päällä. Hän katsoi kaksi muuta klippiä nopeasti. Niiden sisältö oli samanlainen. Yhdessä kuva tarkentui selkeästi nuoren naisen kasvoille, kun tämä katsoi suoraan valvontakameraan. Heikkilä näki, kuinka hän itse työnsi viimeiset makeat työntönsä ja vetäytyi sitten takaisin altaaseen kiehnäämään toisen naisen kanssa. Hän oli tuossa vaiheessa jo aika humalassa.

Puhelimen näytölle kilahti Adamin WhatsApp-viesti.

Sinulla on näköjään ollut siellä hauskaa. Mutta miksi ihmeessä olet videoinut kaiken, ja kuka tämä lähettäjä on???

Heikkilä ei tiennyt, mitä vastata. Murgää kaikki tämä vaikuttanut huvittavan, ja hän nousi tuoliltaan. Hän otti Heikkilän puhelimen ja ojensi tälle passin. Heikkilä katsoi sitä kummas-tuneena. Romanian passi.

– Avaa se, Murgä hymyili.

Heikkilä avasi passin ja totesi sen kuuluvan videolla pane-malleen nuorelle naiselle. Dana Albescu. Hän ei vielääkään ymmärtänyt, mihin kaikki tämä liittyi. Kun Murgä näki, että hänellä ei sytyttänyt, tämä kumartui hänen viereensä ja sanoi:

– Pikkuinen Dana on vasta lapsi, senkin irstas pedofiili. Hän täyttää viisitoista ensi viikolla.

Heikkilä nielaisi ja pudisti päätään. Tuo ei voinut pitää paikkaansa. Dana oli ollut siro, mutta tämän lantio ja rinnat olivat aikuismaiset, ja mitä hän muisti eilisillasta, tyttö ei ollut ensimmäistä kertaa näissä puuhissa.

– Tiedätkö mitä tämä tarkoittaa? Murgä keskeytti ajatusten vilinän hänen päässään. Hän epäili tietävänsä, mutta pudisti päätään. – Täällä Ranskassa on inhottava laki. Suostumuksesta huolimatta alle viisitoistavuotiaan paneminen on vakava rikos. Seksuaalinen teko. Siitä saa täällä kymmenen vuotta linnaa ja 150 tuhatta euroa sakkoo. Tuosta sinun varsin onnettomasta nylytyksestäsi saa kaksikymmentä vuotta. Puoli vuotta per työntö, jos laskin oikein, Murgä naurahti vahingoniloisena. – Videolla on todisteet, ja minun ei tarvitse kuin viedä tyttö ja video santarmeille, niin pääset porealtaaseen seuraavan kerran eläkeläisenä. Mitäs siihen sanot?

Heikkilä ei osannut sanoa mitään, nieleskeli vain. Paha olo oli palannut entistä pahempana, nyt se tuntui hänen vatsassaan. Murgä nappasi passin hänen sormistaan ja keskittyi toisessa kädessä olevaan Heikkilän puhelimeen. Hän otti sillä passista kuvan ja luki siihen Adamin WhatsApp-viestin. Sitten hän lähetti ottamansa kuvan Adamille ennen kuin heitti puhelimen Heikkilälle, joka ei ehtinyt ottaa sitä kiinni. Puhelin upposi porealtaan pohjalle. Hän hapuili pohjaa hetken ja sai puhelimen nostettua. Onneksi se oli vedenpitävä ja vaikutti olevan edelleen päällä. Sänkitukka otti puhelimen häneltä, ja kaljupää sujautti passin takaisin povitaskuunsa.

– Nyt sinun pitäisi kysyä, mitä voit tarjota meille, että tämä pysyy salassa, eikö vain? Murgä sanoi, kun kyllästyi mykkään insinööriin.

Heikkilä nyökkäsi alistuneena. Hän mietti, mitä summaa tarjoaisi, mutta arveli, että mikä tahansa rahamäärä ei riittäisi. Miljoona oli kaukana siitä, mitä hän ikimailmassa saisi kasaan. Murgä ja hänen muskelinsa eivät olleet täällä sattumalta. Heikkilä oli houkuteltu perinteiseen hunaja-ansaan, joka oli napsahtanut, ja nyt kädet olivat tahmaiset. Poliisille hän ei voisi mennä puhumaan, se oli ilmiselvää. Heikkilä yritti analysoida tilannetta niin järkevästi kuin pystyi, mutta hänen ajatuksensa olivat yhtä notkeita kuin tiskipöydän reunalla kattilassa viikon virunut kaurapuuro. Puhelimen näytöllä alkoi vilkkua Adamin numero.

– Vastaa vain, Murgä sanoi. – Ystäväsi taisi tajuta tilanteen sinua nopeammin.

Heikkilä otti puhelimensa ja vastasi.

– Haloo.

– Voi jumalauta Kim, mitä helvettiä olet mennyt tekemään? Ja kuka tuo on, joka lähetti videot?

– Hän on tässä vieressäni, Heikkilä vastasi.

Murgä näytti kädellään merkin, että halusi puhelimen. Heikkilä antoi sen hänelle.

– Well mister Adam Landner, oikein hyvä kun soitit. Olen mister Murgä, hän jutteli ystävällisellä äänellä. – Luulen, että Heikkilä ei kykene järkytykseltään neuvottelemaan tulevaisuudestaan.

– Ketä edustat? Adam kysyi toisessa päässä, sillä häntä ihmetytti, miten Murgä tiesi hänen nimensä.

– Lähinnä itseäni ja erästä järjestöä, jos sillä on teille mitään merkitystä. Ehkä meidän pitäisi keskittyä enemmän tähän käsillä olevaan ongelmaan, Murgä jutteli edelleen aivan äärettömän lipevällä tyylillä, joka olisi sopinut paremmin hienoille kokkareille kuin kiristystilanteeseen. – Mister

Heikkilältä tuskin löytyy miljoonaa euroa, joka on hänen seuraavan parinkymmenen vuoden vapautensa hinta. Hyvin kohtuullinenhan tämä meidän pyyntömme on, sillä se on alle kymppitonnin kuukaudessa, kun sen jakaa tuleville vuosille. Vaihtoehtona on istua ne vuodet vankilassa pedofiliasta muiden vankien rangaistavana ja sylkykuppina.

– Hänellä ei vielä ole tuollaista rahaa, Adam vastasi ja keskeytti lauseen tajutessaan, mitä oli lipsauttanut.

– Minulla ei ole aikaa odottaa, Murgä sanoi. – Kuulostat järkevältä tyybiltä, sellaiselta, joka pystyy hoitamaan rahat viikossa.

– En usko, että se on mahdollista, Adam yritti.

– Onpa todella harmillista, Murgä pahoitteli. – Valitettavasti minulla ei ole aikaa odotella rahoja pitempään. Muistutan vielä, että Suomella ja Ranskalla on rikollisten luovutus-sopimus, jos ajatus Suomeen piiloutumisesta tulisi jollekin mieleen. Laitan joka tapauksessa sinulle toimintaohjeet, jos keksit jonkin ratkaisun. Oli mukava jutella kanssasi.

– Samoin, Adam vastasi ääni karheana.

– Hienoa, palataan myöhemmin asiaan. Viikon sisällä siis. Mukavaa päivänjatkoa, Murgä lopetti ja heitti puhelimen Heikkilälle. Tällä kertaa hän sai kopin.

– Meidän pitää nyt lähteä, Murgä jatkoi Heikkilälle.

Odottamatta vastausta hän kääntyi ja lähti kävelemään kohti porttia. Sänkitukka seurasi. Kumpikaan ei katsonut taakseen.

Heikkilä havahtui, kun kuuli Adamin äänen puhelimessa.

– Kim, oletko siellä? Haloo...

– Ne lähtivät, Heikkilä sai sanottua. – Minä... Sanat jäivät hänen kurkkuunsa. – Olen pahoillani.

– Ei voi olla todellista, Adam kirosi. – Miten tämä on mahdollista?

– Minä en tiedä. Valvontakamerat olivat pois päältä, kun tarkistin ne illalla.

– Olsit katsonut sen tytön passin ennen kuin aloitit, Adam raivosi ja piti pienen tauon. – No, ei sillä ole nyt tällä hetkellä mitään merkitystä. Sinun pitää häipyä sieltä välittömästi. Tulet Lontooseen. Mietitään sitten, mitä tehdään. Lähdet heti. Ymmärrätkö?

– Ymmärrän.

– Sitten liikettä, Adam sanoi ja lopetti puhelun.

TIETO ON VALTAA – JA KUOLEMAN KAUPPATAVARAA.

Supon harjoittelurutiineihin kyllästynyt Henna Björk on tyytyväinen päästyään vihdoinkin kentälle. Hänet on passitettu seuraamaan Mikeksi kutsutun miehen liikkeitä, eikä Henna tiedä miksi. Pian hänelle kuitenkin selviää, että seuranta-tehtävä on vain testi, joka heittää hänet suoraan syvään päätyyn, hakkereiden ja tietoturvarikosten maailmaan.

Tor-verkosta nousee esiin luettelo henkilöistä, joita koskevia tietoja myydään kovaan hintaan, ja joukosta löytyy myös Suomen turvallisuuden kannalta kriittinen nimi. Henna ja hänen työparikseen määrätty hakkeri joutuvat pistämään itsensä likoon etsiessään verkon pimeällä puolella operoivaa tekijää, joka ei jätä muita jälkiä kuin verellä kirjoitetun nimilistan.

Christian Rönbackan Henna Björk -sarjan kolmannessa osassa harmittomal-takin tuntuva tieto on kallista kauppatavaraa, jolla ei-toivotuista henkilöistä voi tehdä helposti ruumiita.

BAZAR

ISBN 978-952-403-364-0

KL 84.2

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI